

La sagala cantadora

Maria Ibars

Canta, donzella, que Déu
en donar-te dolça veu
et va fer per a cantar.
El qui té gola d'ocell
deu sentir sempre, com ell,
un gran plaer en trinar.
Canta els moments del teu cor,
les alegries ardents,
i les inquietuds que sents
quan li brosta nova flor.
Canta per a delitar-te;
canta el plaer o el dolor;
canta per a aconsolar-te
les absències de l'amor;
canta el goig de retornada,
la il·lusió que et fa niu
i el neguit que sempre viu
en qui ama i és amada.
Canta el capvespre, l'albada,
la remor d'aigua al sequiol;
canta la pluja i el sol,
l'encés llamp de la tronada;
quan la ramera es belluga
vers l'arbreda tendra i fresca;
el blat convertit en esca
quan el sol del tot l'eixuga...
I quan ja en la teua vida
haja tot sigut cantat,
tanca d'altri la ferida...
i canta per caritat !

IBARS IBARS, Maria (1949): *Poemes de Penyamar: a l'ombra del Montgó*.
València : Imp. Vicent Cortell.